

РЕШЕНИЕ

№ 4833

гр. София, 03.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 17.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора ХРИСТОЗОВА, като разгледа дело номер **7900** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния
кодекс, вр. Закона за убежището и бежанците.

Образувано е във връзка с подадена жалба от К. С. М. – гражданин на И., срещу
Решение № 452/24.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при
Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на
бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощен адвокат и
поддържа жалбата. Твърди незаконосъобразност на акта, тъй като административният
орган не е обсъдил правилно фактите от значение за случая, не е взел предвид
здравословното му състояние и не се е съобразил със „създадената константна практика
на българския съд, относно приетото тълкуване на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/
ЕО. Счита, че е застрашен от съществуващата несигурност и „най-висока степен на
насилие в И.”. Представя писмена защита в този смисъл.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците не се представлява и не
е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява аргументирано становище за
правилността на оспореното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства,
съдържащи се в делото, счита за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът К. С. М. – гражданин на И. е влязъл нелегално на територията на РБ през
месец ноември, 2010 г., преминавайки последователно през Т. и Гърция, представяйки

се за алжирец. През м. 01.2011 г. е подал молби за предоставяне на статут. По време на проведеното интервю е заявил, че е писател, като е мотивирал молбата си с твърдения за заплахи за живота му от страна на Висшия ислямски съвет, свързани с отказите му да пише поезия по нареждане на духовните власти. Данните от интервюто и т. нар. „бежанска история” са обсъдени и анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е констатирал противоречия, даващи му основание да приеме, че същата е изопачена и недостоверна. Приел е също, че след като през 2007 г. молителят е напуснал И., но впоследствие отново се е завърнал там и е останал до 2010 г., той не е бил заплашван и не е бил принуден да напусне страната на произход, поради страх от преследване, заради религията си, националността си, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения. Административният орган е преценил основателността на молбата за статут и от гледна точка на установените в чл. 8, чл. 9 ЗУБ предпоставки, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г. и предоставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ справка № 448/27.01.2011 г.

Оспореното решение е връчено на 26.08.2011 г. и подадената на 09.09.2011 г. жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт– чл. 9, ал. 1 ЗУБ. В конкретния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване, респ. за осъществена спрямо него принуда да напусне страната на произход

За да бъде квалифицирано едно посегателство като тежко, предвид дефиницията, дадена в чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО е необходимо наличие на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. С Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (Meki Elgafaji и Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie) СЕО (голям състав) е дал тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата директива. Според решението на общностния съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че: „съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Видно е, че макар търсещият закрила да не е задължен да представи конкретни доказателства за това, че е бил обект на заплахи, съществуването на такива заплахи се предполага по изключение само тогава, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Дали насилието е безогледно и е достигнало високо ниво, според СЕО (сега – СЕС) се преценява от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба. В процесния случай, предвид съществуващите данни за ситуацията в И. обстановката там не може да бъде характеризирана като безогледно насилие, достигащо такава висока степен, че всяко гражданско лице е изложено на риск от тежко посегателство, само поради присъствието си на територията.

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Поради това, жалбата срещу Решение № 452/24.08.2011 г. на председателя на ДАБ се явява неоснователна. По отношение на жалбоподателя не са налице условията, очертани в чл. 8, чл. 9 ЗУБ, както и тези в [чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), вр. чл. 2, б. „д” от същата директива.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на К. С. М. – гражданин на И., срещу Решение № 452/24.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: